Deixar-se anar

Per PepMaria el dc., 15/06/2016 - 09:00

He llegit amb gran interès el llibre d'Emmanuel Carrère "El Regne", que va ser premi literari Le Monde de 2014. El relat - mig autobiografia, mig novel·la històrica,– comença narrant uns anys de la vida de l'autor en què conduí una intensa recerca interior: temps durs en què el recurs a la tradició cristiana semblava bloquejar la sortida d'un problema de parella. Després el llibre vira a la novel·la històrica, tot presentant dos personatges del cristianisme primitiu: Pau i Lluc. La recreació de les seves vides i obres és molt suggeridora: probablement perquè és fruit d'un coneixement profund de l'espiritualitat cristiana i d'un domini considerable dels textos del Nou Testament.El debat de Carrère sobre la fe cristiana em sembla d'alta qualitat. Agnòstic, narra experiències espirituals inspirades pel cristianisme que el fan tornar a preguntar-se per la fe. Al final del llibre, les dues experiències que presenta tenen lloc en una de les Comunitats de l'Arca: comunitats fundades pel cristià Jean Vanier on viuen permanentment persones deficients i persones no deficients. La primera experiència és una cerimònia de lavatori de peus entre membres de la comunitat, a l'estil de la del darrer sopar de Jesús segons Joan; la segona, el ball d'una cançó cristiana que Carrère qualifica com a "kitsch religiós intens". Però el seu rebuig inicial a ballar és vençut per l'Élodie, una trisòmica de la comunitat que "[s]e'm planta al davant, somriu, aixeca els braços al cel, riu amb ganes i, sobretot, em mira, m'anima amb la mirada, i en aquesta mirada hi ha tanta alegria, una alegria tan càndida, tan confiada, tan abandonada, que jo també em poso a ballar com els altres, a cantar que Jesús és amic meu, i els ulls se'm neguen de llàgrimes mentre canto, ballo i miro l'Élodie... i no tinc cap més remei que reconèixer que aquell dia, durant un moment, vaig entreveure el que és el Regne" (p.513).
"Durant un moment". Després torna a agafar el control de la seva vida el Carrère que es defineix com a "afeixugat pel que sóc: un intel·ligent, un ric, un home de dalt: tres desavantatges per entrar al Regne" (p. 514).
.....
"En aquell temps, Jesús digué: T'enalteixo, Pare, Senyor del cel i de la terra, perquè has revelat als senzills tot això que has amagat als savis i entesos. Sí, Pare, així t'ha plagut de fer-ho". (Mt 11, 25-26)
· "Quan s'instauren la intel·ligència i els coneixements apareix l'artifici. Quan es destrueix l'harmonia en les relacions familiars, apareixen les obligacions entre pares i fills" (Daodejing 18)
· "Pots contemplar les coses amb clarividència sense aplicar els teus coneixements? Engendrar les coses i nodrir-les; nodrir-les sense apropiar-se-les; actuar en favor d'elles sense demanar res a canvi; governar sense imposar l'autoritat; tot això és el *de* misteriós" (Daodejing 10) (*de* = força interna d'una persona quan actua d'acord amb la manera de ser de les coses. Alguns tradueixen *de* per "virtut")
· "És legítim que vulguem ser grans, però és molt cansat. Quan celebrem la nostra petitesa, ens fem grans d'una manera més esplèndida i relaxada, i no fem pagar al món el nostre esforç." (Alain Vingneau, pallasso)
.....
· En quines ocasions les pors, les ferides interiors o els reflexos d'autocontrol m'impedeixen deixar-me anar generosament a experiències joioses com el joc, el ball, la improvisació?
· En quines ocasions les mirades d'altres m'arrosseguen a experiències joioses?
· Quins valors es manifesten en aquestes ocasions? Què em diuen aquestes experiències i aquests valors sobre el sentit profund de l'existència humana?